

6601

A Járásdóg

gróf Schaesberg=Thannheim Józsefné
Berlaymont=Bormenville Ghislane grófnő.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai oxállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 2.

JOGI VIZSGÁKRA

(alapvizsgákra, szigorlatokra államtudományi államvizsgákra), állam-
számviteli államvizsgára, felelősséggel előkészítünk urakat, hölgyeket
és vidékieket is. Vidékieknek speciális jegyzeteinket előre küldjük.
(Államszámvitelre: példatár, állami könyvek gyűjteménye.) (Jegyzetkül-
csönzés. Díjtalan felvilágosítás. Szontágh Donáth jogi szemináriuma,
Budapest, IV., Váci-u. 51. II. Személyes értekezés köznapokon d. u. 4-7-ig.

Rácz Dániel

Női leöltők, angol kosztümök és alkalmi toisettek,
blusok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgönyeim „Robéria”
Telefon: 167—02.

Budapest,
IV., Kegyő-utca 2.

HUT-
SALON PONGRÁCZ MARGIT NŐI-
TELEFON: 68—43. KALAPOK
TÜRR-ISTVÁN-U. 8.

ELADÓ MODERN VILLA.

Pilisabán, szemben a vasúti állomással, 710 □-öl
területen, 6 szoba 1 nyitott és 1 üvegezett verandá-
val, valamint megfelelő mellékhelyiségekkel, teljesen
modern, szolid építmény, ELADÓ.

:: Bővebbet IV. ker., Egyetem-utca 4, a kapusnál ::

Old American

különlegességek egyszerű kalapokban

Budapest, Belváros

IV., Egyetem-utca 3. sz.

Telefon: 169—97.

Urmánczy
Nándorné

Szakácskönyve

ára kötve 6 korona.

Jövedelme a háboru árváié.

A TÁRSASÁG

hasábjaira hirdetések feladhatók a kiadóhivatalban,

IV., Reáltanoda-utca 18.

Telefon: József 25—11.

LITTKÉ

Casino
for England
Cremant Rosé
Sport

A Társaság

SZEPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTO: DOBAY ISTVÁN DR. – TÁRSSZERKESZTO: SZÉNÁSY SÁNDOR DR.

V. évf.

9-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Előfizetési árak: egy évre 40 kor., félévre 20 kor., negyedévre 10 kor. Egyes szám ára 1 kor.

Budapest,
1918. március 3.

Kosel műterem felvétele.

Assunta főhercegnő.

A román fronton. A Magyaros sarkán vezető ut.

Nyékhegyi Ferenc alezredes felvétele.

Tűzkereszt.

Irta Drasche-Lázár Alfréd.

Regény.

VIII.

Kevéssel nyolc előtt hazatérve, Magnus néhány sort írt nővérenek és tudatta vele szerencsés megérkezését és hogy jól fejlődnek dolgai. Alig hogy befejezte az írást, fölfedezte azt a levelet is, amelyet Kitty délelőtt tett le a szobájába. Írógépezett üzleti borítéka volt, hátán nyomtatott fölirással: H. Emmerson Engineer. Türelmetlenül tépte le a borítékot és elolvasta a levelet. A mérnök tudatta vele, hogy Mr. Max Pearson megbízásából kérdi, mikor tehetné tiszteletét? 29-én egész este hétig rendelkezésére áll, várva telefonértesítését, aztán pedig ismét csak szeptember elsején lehetne szolgálatára, miután két napra hivatalosan ki kell mennie a Western Railroad egyik építőfélfben lévő vonalára.

Magnus a telefonhoz sietett és kérte Emmerson számát. Azonnal kötötte is a központ, de nem jelentkezett senki. Ehelyett megszólalt a gong, hívta a penzió lakóit ebédre.

Bosszankodva, hogy lekészte az Emmerson által jelzett első határidőt, szidta Magnus a new-yorki postát, amely szerinte nem volt jobb, mint a szentgyörgyi. Most ismét két napi várakozásra volt kárhoytatva s ha ezzel nem is vesztett semmit sem, maga a tudat idegesítette. De mit szolt volna akkor, ha megtudja, hogy a levél már délelőtt ott feküdt, ahol megtalálta?

Nem maradt más hátra, mint bevárni Emmerson hazaérkezését. Estebédnél a Green-leányok sajnálkoztak afelett, hogy reggel nem utaztak együtt az »El«-en.

— Pedig még vártunk is magára a kapuban, — árulta el Blanche, azt hittük, hogy ismét ott találjuk, valami óriás térképpel a kezében.

Aztán szóbahozták Magnus ígérétét, hogy kirándul velük a Hudsonra. Erre másnap volt — a leányok szerint — a legkedvezőbb alkalom, mivel egyiküknek sem volt órája. Magnus kertelt, hogy nem tudja még biztosan, rá ér-e másnap vagy sem, meg hogy az időjárás bizonytalan, de azután meggondolta, hogy amugyis

két szabad napja lesz, amellyel nem igen tud mit kezdeni, ha éppenséggel be nem zárkozik a szobájába s ismét elmulasztja a villásreggeli idejét. Végül, a leányok nagy öröme, mégis belement a dologba. Florence könnyű térdnyomással még alá is húzta ebbeli érzelmeit.

Ebéd után még megállapodtak a részletekben is és a Green-leányok az ily nagyobb kirándulásokra ugylátszik teljesen be voltak rendezve, mert Florence pompás kis bőr kényitáskát teremtett elő, amely négy személyre volt felszerelve evőeszközökkel és egyéb mindenfélével, ami egy piknikhez szükséges. Aztán kiment a konyhába és megtöltötte a tartályokat különféle hideg ételekkel, még kis üveg pezsgőről sem feledkezvén meg. Csak természetes volt, hogy beszerzései erejéig — Magnus számláját terhelte meg.

Másnap reggel pont nyolc órakor Magnus, a megállapodáshoz hiven, már várta a Green-nővéreket a penzió hallszerű előszobájában. Nem

csekély meglepetésére, Florence jelent meg egyedül, kezében az utitáskával.

— Blanche szíves elnézését kéri, — mondta mindjárt magától — nagyon fáj a feje.

— Ezt nagyon sajnálom, — jelentette ki Magnus őszinte részvétellel. Ő persze nem sejtette, hogy Florencenak egyedül való megjelenését elég heves jelenet előzte meg a nővérek között. Minden ellentét dacára, abban teljesen megegyeztek, hogy egy férfi egyidőben két leánynak nem lehet a flirtje. Ezt megállapítván, sors-huzással döntötték el a kérdést, amennyiben Florence két cédulára írta fel a saját, meg ismét csak a saját nevét, óvatosságból azonban olyan cédulát is tartott kéznél, amelyen csakugyan nővére is szerepelt. De Blanchenak nem volt gyanakvó természete s egyébként is tudta, hogy Florence sohse nyugodna bele abba, ha a sors ellene döntene. És ami leginkább biztatta, hogy ellenvetés nélkül engedte át a tért nővérenek, az a meggyőződése volt, hogy az máris vezetni látszott. Ez volt Blanche fejfájásának rövid, de tragikus története.

A becsületes, egyenes jellemű Magnus pillanatig sem kételkedett Florence állításának valódiságában, legfeljebb azon csodálkozott, hogy Blanche akadályoztatásán nem szenvedett hajótörést az egész kirándulás. De elvégre Amerika — Amerika és a helyzet — semmi kétség — romantikusnak eléggé romantikus volt.

Igy tehát elindultak s az »El« segítségével a Desbrosses Str. Pier-ig mentek, ahol a Hudson-River-Line Newyork nevű szép gőzöse vesztegelt. Gyönyörű idő volt s egész rajokban siettek a kirándulók és utasok a fedélzetre. Nyolc óra negyven perckor indult a »Newyork«, meglehetősen megtelve közönséggel s a fiatal pár közel a hajó orrához élvezte a felséges levegőt, amely kellemesen átjárta testüket. Florence megrázkódott és mosolyogva befonta karját Magnuséba.

— Azt fogják hiálni az emberek, hogy nászutasok vagyunk, — mondta

Magnus nem szolt semmit, csak kedvesen nézett a leányra, aki széles fekete szalmakalapjában feltűnően csinos volt. Egyszerű fehér bluz volt rajta, sötétkék szoknya, kitűnő szabásu dolgok és sárga félcipőjén is

meglátszott, hogy nem készen vették a boltból. S amint így nézegette a leányt, Magnus agyán homályos gondolat villant át:

— Kár, hogy nem Geraldine Barker...

A széles folyón, amely felfelé még elveszni látszott a reggeli ködben, az élet igen élénk s az egész kép felette változatos volt. Számtalan vitorlás, amely kedvező brise keletkezését várta, meg tömördek gőzös vette körül a »Newyork«-ot, itt-ott szembekerültek vonatohajókkal, amelyek egész rakás sleppet huztak maguk után, telerakva szénnel és gabonával vagy találkoztak óriás uszályokkal, hihetetlenül hosszú és széles fatörzsből összekötve.

Balra hagyva Jersey-Cityt, Hobokent, a Hamburg—American-Line és egyéb ismert hajóstársaságok nagy dockjaival, majd Weehawken-t, a gőzös lassan kikerült a háztömegek köréből és szabadabb lett a kilátás. Kertek, rétek, dombok bukkantak fel előkelőbb és egyszerűbb villaszerű házakkal és azután, hogy a »Newyork« áthaladt a Lee- és Washington-erődök között, baloldalt meredek, különös alaku bazalt-szakadékaival, feltűnt a »Palisades« hegyhát, amellyel aztán jó darabig párhuzamosan haladtak.

Tizenegy után West-Pointbe értek, festői fekvésű kis városhoz, amely az előbb látott hegylánc vége és a Hudson közé volt beékelve. Több hatalmas, de régi épület, köztük az egyik csinos kupolával uralta, mintegy ötven méternyi magasságban, a város felett az egész vidéket.

— A katonai akadémia, — mondta Florence. — Ebből kerülnek ki rendes hadseregünk összes tisztjei.

Ez Magnust már közelebről érdekelte. Akart is egyet-mást kérdezni, de Florence későbbre halasztotta a választ.

— Amugy is itt szállunk ki, — szólt — sétaközben elmondok mindent, amit tudok.

A Newyork kikötött s a kevés utas között, aki kiszállt, volt Magnus és Florence. A csinos várost oldalvást hagyva, a sziklába robbantott, nem meredek országut egyenesen az akadémiához vitt. Ezen az uton mentek föl ők is. Nagy földött lovarda mellett elhaladva, fölértek arra a kis fensikra, amelyen az akadémia különböző épületei állottak.

Megkerülték az akadémia telepét és a tornacsarnok mögül kezdődő uton a régi Putnam-erődhöz másztak fel, amelynek rombadöntött széles faláról szép és messzi kilátás nyílt a Highlands egész vidékére, valamint a Hudson-folyóra, lefelé és fel egészen Newburghig. Lábaiknál elterült az akadémia, délfelé alacsony magaslaton piros kupolás csillagda volt. Változatos tájak, amerre az ember nézett.

De Florence még most sem látta megérkezettnek a pillanatot arra, hogy könnyítsenek az utitáska tartalmán. A romokról könnyedén, mint egy gazella leugrálva, hivatgatta Magnust és csakhamar árnyékos erdei utra értek, amely folytonos kanyarodásokban, hol fel, hol ismét levezette őket a hegygerincen.

Florence jókedvű volt, mindenféle tréfás énekeket danolgatott, Magnus pedig élvezte a természetet, a szabad hegyi levegőt és nem utol-

sónak a szép és vig partnerének társaságát. Elgondolkozott az amerikai leányok eredetiségén és önkéntlenül ismét a Barker-leány jutott eszébe, akivel ma Delmoniconál kellett volna ebédelnie...

Félóraig járhattak így a sűrű erdőn keresztül vezető uton, mikor egyszerre tisztáshoz értek. Mintha külön kivágták volna ezen a helyen az erdőt. Lejtős kis rét végén néhány szikla volt, amely 20—30 méter mélységben nőtt ki a földből. A réten át apró patak bugyborékol és a sziklák között elveszve, azokon túl, mint valami játékvizesés zuhant alá a völgybe, anélkül, hogy leért volna, mert utközben, számtalan kiálló sziklafejen szétloccsanva, finom esőként vált még a lehelletnek is játékává.

Ezen a réten, amelyről ismét pompás kilátás nyílt a Hudson vidékére, telepedett le Florence és miután letette kalapját, Magnust megszabadítva a táskától, hozzálátott a terítéshez. Fehér szalvétára kirakott mindent, oldalvást tálalót rögtönzött és a teafőzött két szikla között állította fel, hogy szél ne érje a lángot.

Magnus mosolyogva kísérte minden mozdulatát. Ezek a gondos előkészületek még csak fokozták az étvágyát, míg végre Florence maga is lekuporgott a fűben, kenyeret vágott mindkettőjüknek és telerakta Magnus tányérját, mindig ügyelve, hogy a jobb és szebb darabokat neki juttassa. A kis pezsgős üveget már előbb befektették az eléggé hűvös patak vizébe, aztán Magnus zsebkése segítségével felbontották. Vigan durrant a dugó, amint kirepült a palack nyakából, kocintottak és nevettek és ha ez az egész dolog nem West-Point, hanem Tátralomnic közelében történik, okvetlenül házasság vagy baj lett volna belőle.

Mikor mindent elfogyasztottak és még a pezsgős üveg tartalmát is kirázták a körmükre, — természetesen kölcsönösen megkínálva egymást a megmentett csöppekkel, — Magnus cigarettáira került a sor és kigyózza szökdelték a kék füstfelhőcskék a még kékebb ég felé.

Magnus hanyatt feküdt és behunyta a szemét, mert a nap éppen az arcába sütött. Florence pedig óvatosan letérdelt melléje és hosszú fűszállal, amelyet a szájában tartott, csiklandozta Magnus orrát. Magnus

Szédeczky Lajos egyetemi tanár látogatása a román fronton.

Nyékhegyi Ferenc alezredes felvétele.

A parancsnok lakása előtt. Windisch-Graetz Lajos herceg, Várossy hadnagy, Nyékhegyi alezredes, gróf Sigray, Cséry, gróf Mirbach főhadnagyk, Schnotzer százados.

Nyékhegyi Ferenc alezredes felvétele.

eleinte azt hitte, hogy légy zavarja meg pihenését és kezével hessegette el a képzelt támadót, de Florence halk nevetésére félig kinyitva a szemét, látta, hogy a légy nem légy, hanem Florence volt. Hancurozva ki akarta kapni a fűszálat Florence szájából, de ez ügyesen tért ki keze elől, úgy hogy mindig csak a levegőben hadonászott. De aztán megsokalva a dolgot, hirtelen mozdulattal mindkét kezével megfogta Florencet és egészen lehuzta magához. Meg akarta csókolni. A leány nevetve, sikogatva védekezett, elkapta a fejét, majd kiszabadítva magát az ölelésből fölugrott és leszaladt a sziklák irányába, ahol énekelve elkezdett táncolni. Beethoven szonátáját dalolgatta és utolérhetetlen kómikummal, de még így is tele bájjal, figurázta ki a saját mesterségét.

Magnus félig felült és visszahívta Florencet maga mellé, de a leány úgy tett, mintha nem értené meg, mire Magnus felkelt és utána ment. Florence azonban hirtelenül átsapva eddigi mozdulataiból könnyedén lebegő ritmusba, mint egy pillangó elrepült előle.

Magnus dacosan leült az egyik sziklára és messze elnézett. Minek is ment ő bele ebbe a kirándulásba? Előre gondolhatta volna, hogy ha két fiatal lény egész egyedül magára marad a vadonban, nem tud megelégedni a táj szépségeiben való gyönyörködéssel. Ő legalább nem és Florence orránál fogva vezette, játszott vele. Nem érzett iránta semmit sem, mint egyébként ő sem a leány iránt. Mire való volt tehát ez az egész? Nem lett volna-e okosabb dolog elmenni Delmonícoba, majd utána az Operába?

Florence ezalatt macska módjára a háta mögé lopózott és mikor egész közel volt hozzá, két kezével befogta Magnus szemét.

— Ki vagyok? — kérdezte pajkosan.

— Igazi amerikai leány, — felelte Magnus közömbösen.

— Egyéb semmi?

— De, — egy meglehetősen kokett amerikai leány.

Florence elkomolyodott és levette kezét Magnus szeméről.

— Már látom, hogy nem tud a tűzzel játszani, — jegyezte meg bizonyos lenézéssel.

— Talán kár volt egyáltalában játszani... — szaladt ki a száján Magnusnak, de alighogy megtörtént, már meg is bánta.

Florence hátradobta a fejét, majd lassu léptekkel reggeliző helyükhöz ment és kezdte fölszedni a holmikat a füből.

Magnus néhány pillanatig habozott, aztán követte Florencet és leereszkedett melléje.

— Bocsásson meg, — szólt — ügyetlen volt, amit mondtam. Hisz tudja, hogy nem így értettem! Megbocsát, ugyebár?

Florence föltekintett s amint belenézett Magnus kék szemébe, elmosolyodott.

— Meg, csacsi, — felelte.

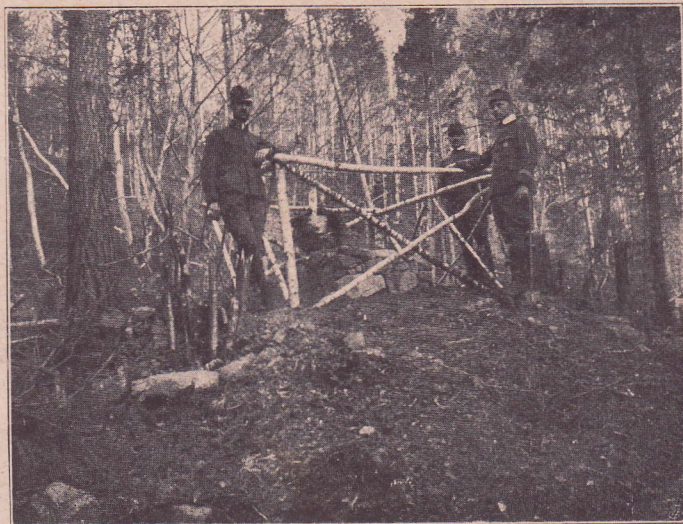
Magnus megkönnyebbült, mert attól félt, hogy komolyan megbántotta volt Florencet. De a leány szerencsére nem vette tragikusan az esetet! És most segített neki az evőeszközöket visszarakni a táskába, előbb azonban megmosták őket a patak vizében. Aztán becsukták a táskát és elindultak. Ha még el akarták érni a másik hajót, amely a »Newyork«-kal valahol feljebb, talán Ponghkeepsie-ben, találkozott, sietniök kellett.

Szótlanul tették meg az utat Fort-Putnamig s egy negyedóra mulva lent voltak a kikötőnél. Már fentről, messziről látták a hajót; az »Albany« volt, Florence megismerte.

Fölszálltak. Sokan voltak és majdnem minden hely el volt foglalva. De Magnus a szalonból hozott ki két összerakható széket, mire ismét a fedélzet elején, a hajó orra közelében helyezkedtek el. Florence fáradt volt és az árbóchoz támaszkodva behunyta a szemét. Magnus nézte az előtte elvonuló réteket és dombokat, erdőket és villákat, de már nem érdeklődött a vidék iránt. Esze máson járt. Elégedetlen volt.

Ugy érezte, mintha ellentétbe került volna egész életfölgásával, hogy komolytalan, léha volt a játék, amelybe meggondolatlanságból bocsátkozott. Vagy csak nem volt még eléggé »amerikai« ahhoz, hogy ezeket a dolgokat is kellő hidegvérrel kezelje?

Egyebek is jutottak eszébe. Livia közeli eljegyzése, a körülmények, amelyek között erről a talán kissé korai, de semmikép sem meglepő eseményről értesült, Geraldine Barker, akit került, maga sem tudta miért... és ahelyett, hogy az ő társaságában töltötte

Windisch-Graetz Lajos herceg és Mirbach gróf az állásokhoz vezető uton.

Nyékhegyi Ferenc alezredes felvétele.

volna a mai estét, itt ült egy leendő prima ballerina mellett...

Magnus felugrott.

— Holnap meglátogatom Barkerékat — tette föl magában.

— Halló! — szólalt meg mögötte Florence félig kinyitva a szemét. Mosolyogva pislantott rá. — Pompásan aludtam. Maga nem aludt?

Magnus rázta a fejét.

— Rosszkedvű? — kérdezte a leány.

— Ellenkezőleg, — nagyon jól érzem magamat — felelte Magnus és ismét leült Florence mellé.

— Ugy-e ezt megismételjük? — szólta a leány kis idő múlva. Orcái ki voltak pirulva az alvástól, szeme fénylett.

— Okvetlenül — hagyta rá Magnus, magában azonban azt gondolta, hogy: — Soha...

Már meglehetősen közeledtek New-Yorkhoz. A házak sűrűbbek, a rétek, dombok ritkábbak lettek és valami óriás, nehéz, fekete párafelhő, mintha rajta ült volna az egész városon.

Félóra múlva áthaladtak a Lee- és Washington-erődökön és akkor feltűnt Magnusnak, hogy egyenesen előttük, hatalmas füstoszlop szállt föl mérföldnyi magasságban. Felhívta rá Florence figyelmét.

— Mintha tűz volna, — jegyezte meg aztán.

— Lehet, — felelte Florence — de jöhetne gyárkéményből is.

Ekkor azonban már mások is észrevették a füstöt és kialakultak a különböző vélemények.

— Hoboken — mondta az egyik.

— Brooklyn — találgatta a másik.

— Igen, Brooklyn, — hagyta rá egy harmadik — biztosan a Monk-féle kőolajfinomító...

— Szó sincs róla, elegyedett a beszélgetésbe egy negyedik, — ez a tűz New-Yorkban van, még pedig a Riverside tőszomszédságában, vagy legalább is abban az irányban.

— Ugy van, — helyeseltek a többiek is. — Most már a lángokat is látni. Ni, hogy fölcsapnak!

Magnus és Florence önkéntelenül szintén felkeltek és az emberek közé keveredtek, akik előttük állottak és figyelték a tüzet.

Gomolygó fekete felhők röptültek az ég felé, alatta pedig pirosan nyelveltek különféle nagyságu lángok, egyesek felszökdeltek harminc-ötven méternyire is.

Amint a hajó közeledett, mindjobban ki lehetett venni a tüzet. Most hirtelenül fokozott hévvel csaptak fel a lángok és nyomban utána fehér felhő kavarodott a fekete füstgomolyokba.

— Már dolgoznak a tűzoltók, — jegyezte meg az egyik utas.

— A Broadway valamelyik felhőkarcolója lehet — kezdte ismét találgatni valaki.

— A World épülete!

— A postapalota...

— A Lord & Taylor-áruház!

— Ki van zárva, — mondta ugyanaz, aki már előbb is legjobban látszott ismerni mindent. — Most már látom világosan: ez a Central-Station irányában van.

— Csak nem az Operaház? — kérdezte Florence.

— Nincs kizárva, — hagyta rá egy ismeretlen.

Negyedórával a megérkezés előtt Florence hirtelenül leülni kívánt és mivel a sok kíváncsiskodótól elől már nem volt hely a fedélzeten, kissé hátrább mentek. A leány egész sápadt volt és görcsösen összekulcsolta mellén a kezét.

A 37. honvédhadosztály parancsnokságánál. Balról-jobbra: lovag Néchay tüzérkapitány, szentiváni Skrinják ulánuskapitány, ipolynéki Haydin hadnagy, mint orosz generális, Schneider porosz főhadnagy, Sochor 4-es huszárhadnagy.

Magnus megijedt.

— Mi baja Florence, az Istenért? — kérdezte.

— Semmi — felelte a leány remegő hangon. — Talán csak képzelődés az egész. Hiszen ez nem lehet, nem lehet!

Elkezdett könyezni.

Magnus leült mellé és megfogta a kezét. Szót sem értett az egészből.

— Térjen magához, édes Florence — mondta sok melegséggel — megbántottam talán?

Florence feltekintett és végtelen szomorú szemében pillanatra mosoly csillant fel.

— Dehogyan bántott, — felelte. Majd ijedten, remegve egészen közel bujt Magnushoz.

— A tűz, a tűz... — hebegte.

— Édes Istenem, ez szomorú dolog — igyekezett Magnus a leányt megnyugtatni, — de hisz az ilyesmi olyan nagy városban, mint New-York, napirenden kell hogy legyen, nemde? Szép magától Florence, hogy ennyire tud érezni embertársaival, azért...

— Ha csak az volna — szakította félbe Florence, — de, de...

— Nos?

— A mi utcánkban ég, a mi utcánkban, a 38-ikban!

— Honnét gondolja?

— Tudom, láttam saját szememmel! Maga persze nem ismeri ki magát, de én, aki ezen a vidéken minden házat meg tudok nevezni! Istenem, istenem, ha szegény szüleimnek, vagy Blachenak...

Nem bírta tovább, elkezdett zokogni.

Magnus hiába igyekezett őt megnyugtatni, nem sikerült. Már a körülállók is figyelmesekké lettek a síró leányra.

A hajó megállt. A Desbrosses Str. Piernél voltak. Az utasok kitódultak. Magnus egyik kezével Florencet támogatva, másikban az utitáskával, kiszállás közben is vigasztalta a leányt. Pedig azóta, hogy Florence bevalotta izgatottságának valódi okát, őt is aggodalom fogta el. Önkéntelenül a padláson lévő ládáira kellett gondolnia...

(Folytatjuk.)

A VADKANOS CIMER.

Detlev von Liliencron.

Hollók, sötétlő rengeteg,
Hol csapzott tölgyek rengenek
S báránka sose béget :
Király vadkannal ví csatát
S a sebzett vadkan visszavág,
Lesik, halál-e, élet?

De robban, mint a jaguár,
A haja borzad, a sugár
Henning a bokron áthat :
Különben hercegi cseléd,
Vadászinas, most közbelép.
Segíteni a királynak.

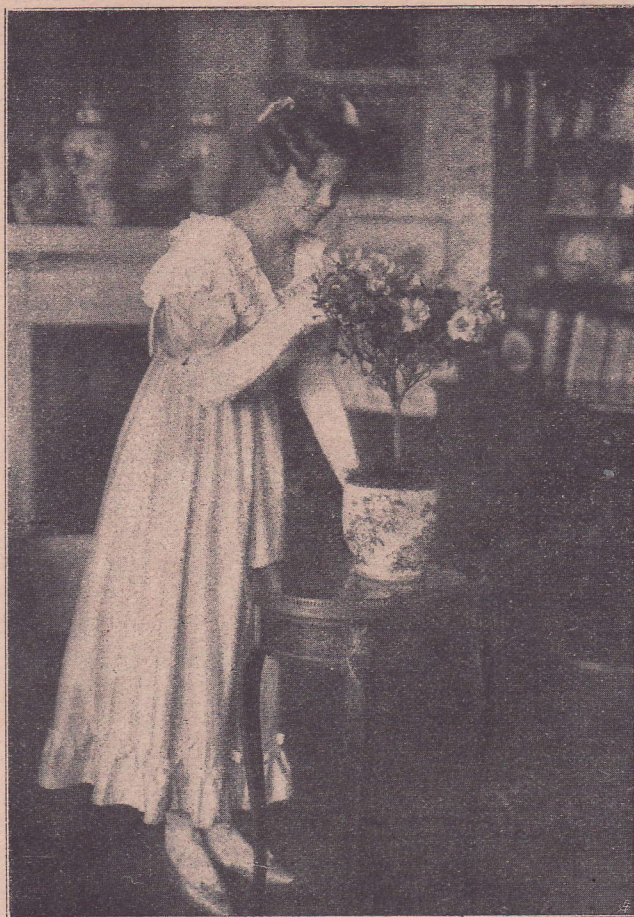
Jutalma kastély, tartomány,
Mit a király küld, a lován
Aranypiros szalag van.
Lovag tekint a címerén,
Sisakrostélyos s feketén
Kisért a szörnyű vadkan.

Évszázad mulik és suhan,
Mint perc. A párka lassudan
Fonalát szötte, rakta.
A nemzetség most kis patak,
Most nagy folyó, mély s hallgatag,
Most habzó katarakta.

Most zátonyos. Beteg, kis ér,
Mit fáradt estbitor kísér
S tovább enyész a dombról :
Tavaszi lombok közt busul
Egy kis, finom kegyelmes úr,
Ugyan mire is gondol?

Halál, a vén dzsidás-vitéz
Mégfogja őt és kézbekez
Gyorsan tovább sodorja.
A koszorut széttépi, hajh,
Kivész, kihal az ősi faj
S a címer lenn, a porba.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ.

Erdődy Mária grófnő.

Knebel műterem felvétele.

Magda.

Irta Biró Lajos.

Magda, egy budapesti leány, délután öt óra tájban siető lépésekkel ment ki az Andrásy-uton a Városliget felé, a nagy jégre. Gyalog ment, mert szerette, ha utána fordulnak; a termete karcsu volt és izmos, a járása könnyű és acélos; kipirosodott arccal és csillogó szemmel haladt előre és kedve telt önmagában.

Kint a jégen sietve találkozott Sebesi Andor fiatal festőművésszel és műkorcsolyázóval és gyorsan átengedte neki a kezét. A két keztyűs kéz összefonódott és a hidegben és a keztyűn keresztül is érezte egymás melegét. Magda az Andor karján ringva haladt előre, majd egy alkalmas helyen mind a ketten megálltak és Andor többször és hevesen megcsókolta a Magda hideg, szép száját. Magda borzongva viszonzta a heves csókokat, azután kibontakozott az Andor karjából. Ekkor gyorsan és szótlanul tovább korcsolyáztak, este hét óráig még több ízben visszatértek az alkalmas helyre. Beszélni alig beszéltek egymással.

Este hét órakor Magda lecsatoltatta a korcsolyáit és elindult hazafelé. Hazafelé villamoson ment és otthon még felügyelt a terítésre. Félkilenc tájban megérkezett a vendég, akit vártak: Vadász Artur vasuti építővállalkozó. Arturt, aki harminc éves, szimpátikus, csinos és komoly ember volt, az egész család nagyon szívesen fogadta. Nagyon szívesen fogadta Magda is. Vacsora alatt élénk beszélgetés folyt Magda és Artur között; beszélgettek komoly és vidám dolgokról, színházról és háztartásról, sportról és irodalomról, filozófiáról és életről, és vacsora

Alapítva 1862.

CUENDET CONSTANT

svájci órák

Budapest, IV., Kígyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-, nipp-, fali- stb. órák raktára. :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

után, amikor a társaság kissé szétszóródott a nagy lakásban és ők ketten egyedül maradtak, Magda így szólt Arturhoz:

— Jól esik az embernek, ha magával szíve szerint kibeszélheti magát néha.

Artur erre megfogta a Magda kezét és csendesen és mosolyogva megkérdezte Magdát, nem akarná-e, hogy az egész életén keresztül módja legyen vele beszélgetnie, amire Magda meghatva és szinte könnyes szemmel azt felelte, hogy igen. Artur erre csendesen magához vonta Magdát és Magda boldogan és hálásan hozzásimult. Amikor a család többi tagjai ismét bejöttek a szobába, akkorra be lehetett nekik jelenteni az eljegyzést. A családban nagy volt az öröm.

Magda másnap délután ismét kiment a jégpályára. Andor, aki már a délelőtti folyamán értesült az eljegyzésről, heves szemrehányásokkal fogadta. Szószegéssel vádolta.

— De hiszen én nem ígértem magának semmit — szólt Magda.

Andor nagyon el volt keseredve, a válasz meg is hökkentette és további kifakadásai kissé zavarosak voltak.

— Hát ezért teniszezem . . . és ezért korcsolyázom én magával évek óta . . . Ez, tudja . . . ez árulás.

Magda elmosolyodott.

— Magának, Andor, — mondta felsőbbbségesen — csak a keze és a lába ékesen szóló. Teniszezni és korcsolyázni, azt tud.

Andor elkeseredve érezte, hogy vádoló szavainak csakugyan nincs meg a kellő lendületük, ezért elkommányozta Magdát egy alkalmas helyre és ott elkeseredett vágyódással megrohanta az ajkát. Legnagyobb meglepetésére Magda átengedte neki az ajkát és borzongva adta vissza a csókjait. Andor meglepetésében abbahagyta a dolgot.

— Hát szeretsz? — kérdezte álmélkodva, de felkelkesülve.

— Szeretem.

— Hát miért nem hozzám jössz?

— Mert . . . mert maga Andor nem való férjnek. És különösen nem való férjnek az én számomra.

Andor nagy bujában állandóan tegezte Magdát.

— És azért, mert nem vagyok vagyonos . . . nem vagyok megállapodott . . . azért férjhez mégy valakihez, akit nem szeretsz! . . .

— Dehogyan nem szeretem.

— Szereted?!

— Szeretem.

Andor ég felé rázta a két karját és tanuul és segítségül hívta az eget. Az ég nem mozdult. Andor erre megragadta a Magda kezét és sötét tekintettel és démoni hangon így szólt:

— Légy az enyém.

— Ah! . . .

Magda kisiklott az Andor karjai közül és erre hosszabb ideig szótlánul korcsolyáztak. Magda azután hazakészült, mert vacsorára vendéget vártak. Lecsatoltatta a korcsolyáját és kezet nyújtott Andornak. Andor komoran és megtörtén állott és bucsuzóul komoran, megtörtén és dadogva kérdezte:

— És . . . és meri mondani, hogy engem is?

— Igen.

— Igazán szeret?

— Igazán.

Magda ezzel elment. A következő napokban hosszabb-rövidebb ideig együtt korcsolyázott még Andorral, sőt kora tavasszal még egyszer-kétszer teniszezett is vele, de április havában megesküdtött Arturral és hosszú nászutra indult vele. A nászutról alig jöttek haza, már elutaztak a Tátrába, azután elmentek a tenger mellé és ősz lett, amire hazajöttek. Magda akkortájt már nem teniszezett. Télen nem korcsolyázott. És nyár elején világra hozta a kis fiát.

A nyaralást már most úgy rendezték be, hogy a fiatal anyának is jó legyen és a gyermeknek is jó legyen, és mire eljött az ősz, akkorra Magda valóban csillogóan szép fiatal asszony volt, a kis fiu pedig hatalmasan hizó, erős és mosolygó gyerek. Ekkortájt Andor egyszer ellátogatott Magdához és egy percre sikerült vele együtt maradnia.

— Magda, — mondta ekkor Andor felindultan. — jobban imádom, mint valaha.

Magda mosolygott.

— És maga, Magda? — kérdezte Andor felindultan. — Szeret-e maga is még egy kicsit?

Magda derült, de bágyadt mosollyal bólintott igent és odanyújtotta neki a kezét. Andor csókkal akarta elborítani ezt a gömbölyű, fehér kezet, de ekkor jött valaki és Magdának vissza kellett vonnia a kezét. Andor mégis a legszebb reményekkel telten távozott. De meg volt írva, hogy a reményei ne menjenek teljesedésbe. Magdát ugyanis a következő hetekben éjjelre és nappalra lefoglalta az, hogy a kis fia megbetegedett. A betegség súlyos volt; hetekig tartott, amíg csak a veszedelem elmúlt és hónapokig tartott, amíg a kis fiúnak még mindig éjjel és nappal szüksége volt az

Podmaniczky Malvin bárónő.

Gaiduscheck Erzsi felvétele.

anyai gondozásra. Magda ezekben a napokban és ezekben hónapokban bátornak, fáradhatatlannak és magát hősiiesen feláldozónak bizonyult; Magda ekkortájt megszerezte mindenkinek a nagyrabecsülését, és az orvosi dicséret szerint ő volt az, aki a kis fiu életét megmentette. Nyáron aztán a lesóványodott Magda, a hizni kezdő kis tiu és a hálás Artur ismét elutazott nyaralni a tenger mellé.

A következő őszi viszont ismét meghozta az Andor reményeinek a fölébredését. Andor különösen a korcsolyaszezónban bizott és eleinte úgy tetszett, nem ok nélkül. De később kiderült, hogy a bizalom ezuttal is korai volt. Magda ugyanis ezen a télen egyáltalában nem járt korcsolyázni. Sehová se járt. Ez a tél volt ugyanis a nagy válság tele és ezen a télen annyi más vállalattal együtt meginogtak az Artur vállalatai is. Magdának minden erejére szükség volt, hogy könnyen elcsüggedő férjében tartsa a lelket és később arra is rákerült a sor, hogy Magda fölkeresse a rokonait. Magda fölkereste a rokonait és ugyiszólván kizsárolta a támogatásukat a férje számára. A rokonok nehezen szánták rá magukat, hogy áldozatokat hozzanak, de Magda harcolt, mint egy nőtény oroszlán, aminek meglelt az az eredménye, hogy a válság megingatta ugyan Artur vállalatait, de nem döntötte össze őket. Artur nagyon hálás volt Magda iránt; a házasságuk egyre tökéletesebb lett; és ettől az időtől fogva az üzleti ügyek is eléje terjesztődtek és az üzleti ügyekben is Magda mondta ki a döntő szót. Ezenközben azonban ismét elmúlt a tél és Magda a kis fiával és az urával elutazott Budapestről.

Andor ekkor már csendes csüggedéssel nézett az őszi élébe. Keveset várt tőle. Semmit se várt tőle. Majd történik megint valami, gondolta, ami elrontja a dolgot.

De nem történt semmi. Magdát ő nem kereste ugyan fel, de a legelső korcsolyázó napon már találkozott vele a jégen. Ekkor megfogta a kezét és kevés reménységgel, inkább elbusultan megpróbálta egy alkalmas hely felé kormányozni és megpróbálta ott megcsókolni. Nagy meglepetésére mind a két kísérlete sikerült és amikor ezen felbátorodva, felindultan és démoni hangon azt mondta Magdának, hogy jöjjön el hozzá, akkor még nagyobb meglepetésére Magda megígérte neki, hogy elmegy hozzá.

A legnagyobb meglepetés az Andor számára az volt, hogy Magda egy korán leszállt téli alkonyaton hidegtől piros arccal és csillogó szemmel csakugyan be is surrant hozzá. Andor mohó csókokkal árasztotta el a Magda hideg ajkát és Magda borzongva viszonzta a heves csókokat.

Később Andor a kezében tartotta a Magda kezét és elragadtatva és hálásan nézett rá. A beszélgetés nehezen ment. Beszélgetni sohase tudtak. De Andor egyebek között mégis így szólt:

— És mondd, csakugyan boldog vagy?

Mire Magda csendes, jókedvűen, a szíve nagy elégedettségétől átmelegedett hangon válaszolta:

— Miért ne! Van egy szép gyermekem; van egy derék, okos úram, akit szeretek, — hogyne volnék boldog.

báró Jósika Jánosné, Gerliczy Felicia bárónő.

A Járáság

Cimképünkhöz. Mai számunk címlapját egy gyönyörű női arckép díszíti. A kép *Schaesberg-Thannheim* Józsefné grófnét ábrázolja, Berlaymont-Bormenville Ghislaine grófnét, ki 1913-ban, Brüsszelben tartotta esküvőjét *Schaesberg-Thannheim* gróf máltai lovaggal, a württembergi urakháza örökös tagjával. A grófi párnak két leánya született, Erzsébet Mária és Charlotta grófnők.

*

Albrecht Ferenc királyi herceg kitüntetése. A király *Albrecht Ferenc* királyi herceget, *Frigyes* királyi herceg fiát, az 1. tiroli császári vadászrezred főhadnagyát, az *ellenséggel szemben tanúsított vitéz magatartása elismeréséül* a vaskoronarend 3. osztályával tüntette ki, a hadiékítménnyel és a kardokkal.

*

Augusztai hercegasszony és Konrád herceg a csipkekiállításán. Az *Augusztai*-alpnak a Városligeti-fasor 18/a alatt rendezett himzés-, csipke-, párna- és legyezőkiállítását szombaton délután meglátogatta *Augusztai* kir. hercegasszony és öccse, *Konrád* bajor herceg, kiket *Lónyay* Sándorné, az alap ügyvezető igazgatója, a hölgybizottság és *Marenzi* Ferenc gróf lovassági tábornok fogadtak. A hercegasszonyt *Lónyay* Sándorné, *Ullmann* Gyuláné és *Schwarz* Félixné, *Konrád* herceget pedig *Keglevich* Béláné grófné, *Vojnich* Sándorné báróné és

ROYAL APOLLÓ

A ROYAL-SZÁLLÓ ÉPÜLETÉBEN.

Jegyek válthatók: d. e. 11-1-ig. d. u. 3 órától kezdve.

TELEFON: 74-34.

Lánczy Leóné vezette végig a termeken. A vendégek a legnagyobb érdeklődéssel nézték meg a fölhalmozott értékes és nagy műbecsű tárgyakat és tetszésüknek többször kifejezést adtak.

*

Estély. Nagyon kedves és vidám estélyt rendezett özv. *Telbisz* Károlyné Délbáb-utcai villájában. Ott voltak: *Fráter* Béláné Duci leányával, *Hajós* Jánosné Julia leányával, *Zlinszky* Jánosné Kittu és Erzsike leányaival, *Fischer* Elemérné *Palóczy-Horváth* Sárival és Zsuzskával, *Belatiny-Braun* Gézáné Mariette leányával, *Riemer* Márta és *Magyar* Elekné Edith leányával. A fiatalság, élén a házikisasszonynyal, *Telbisz* Erzsikével, sokáig mulatott, táncolt a kitűnő Magyar Imre muzsikájára.

*

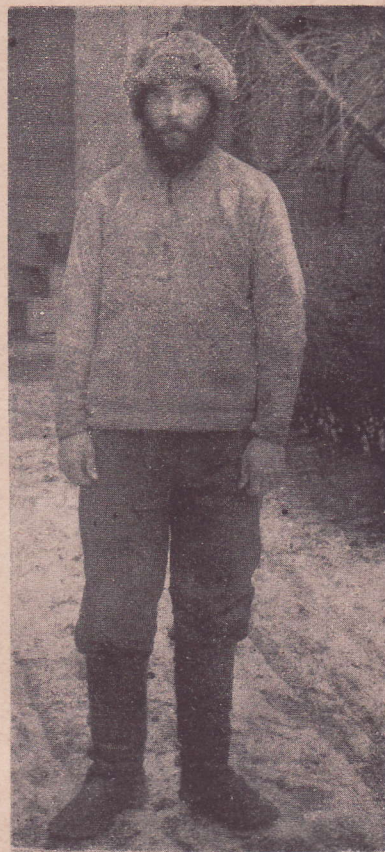
Budapestiek. Egy novellás kötetnek a címe ez, de voltaképpen a budapesti ember lelkének kitűnően sikerült fotográfiája a *Bíró* Lajos új könyve. A *Budapestiek* igaz, élő emberek, husból és vérből való típusai a fővárosnak. A Lolákat, Tecákat, Magdákat, Liliket személyesen ismerjük és volt szerencsénk Gusztáv urhoz és Ottokárhoz is az élet útjain. Ahogy ezek a hölgyek és urak beszélnek és cselekednek, szeretnek és gyűlölnék, csálnak és csalódnak, az Budapest a maga egész valójában, leghűbb természetrajzával. És mindezt a nobilez izlésű, elegáns tollú író könnyed, biztos előadásában kapjuk és régen volt könyv egyáltalában, amit jobban ajánlhatnánk olvasóink figyelmébe, mint a *Bíró* Lajos új kötetét. A *Budapestiek* egyik kis remekét mai számunkban mutatónak közöljük.

mezőmadarasi Madarassy Tibor 6. huszárfőhadnagy.

Némay Ferenc rajza.

Szökés orosz fogságból. Egy rajzot és egy fényképet közlünk e számunkban mezőmadarasi Madarassy Tibor 6-os huszárezredbeli főhadnagyról. Madarassy 1917 augusztus 2-án Csernovitz körül esett fogságba. Egy Kievv melletti fogolytáborba került, ahol néhány nap múlva két tisztársával és egy szakaszvezetővel szökésre szövetkezett. Négy és fél hónapos bolyongás után Tarnopol közelében akadtak a mieinkre. Madarassy főhadnagy régi szatmármegyei család tagja, apja Nagy-károlyban földbirtokos és bankigazgató. Az idemellékelt rajz és az orosz fogságban készült fotográfia érdekesen illusztrálják, hogy ugyanaz az ember mennyire megváltozik a körülmények hatása alatt.

Madarassy Tibor orosz fogságban.

Tea. Fényesen sikerült teát adott a napokban *Belatiny-Braun* Gézáné. Ott voltak: *Hertelendy* Ferenc és felesége, *Tóth* Béláné és Edith leánya, *Papp* Árpádné és Jolán leánya, *Koós* Jenő, felesége és Éva leánya, *Belatiny* Arthurné és Colette leánya, *Wagnei* Ödön, felesége és Mária leánya, *Eysele* Józsefné és leányai Margit és Melinda, *Éber* Antalné és Villike leánya, *Horváth* Tivadarné és Boriska leánya, özv. *Telbisz* Károlyné és Erzsike leánya, *Dáni* Nándorné és Éva leánya és a megfelelő táncos gárda.

*

Bakfis-kabaré. Az elmúlt szombaton *Uzonyi* Gézáéknál sikerült bakfis-kabaré volt, amelyben ének, tánc, zene és monológ váltakoztak egymással. A konferánsz szerepét *Hübner* Daisy töltötte be. A házikisasszony, *Uzonyi* Magda és *Hollóssy* Baby ének- és táncszámokkal, *Pálffy* Magdi szolótáncossal, *Lajtha* Anna és dr. *Igyártó* Zoltán zongoraszámokkal, *Tóth* Cunci, *Huber* Alice, *Hübner* Gizus és *Pálffy* Elemér monológokkal és páros jelenetekkel vettek részt és a nagy számban megjelent vendégek előtt nagy sikert arattak. Az előadást tánc követte.

*

Eljegyzések. Kisfaludi és lubelai *Lipthay* Béla báró főhadnagy a 13. huszárezredben, néhai kisfaludi és lubelai *Lipthay* Frigyes báró titkos tanácsos, a főrendiház örökös-jogu tagja és szárhegyi és gyergyószentmiklósi *Lázár* Margit grófnő idősebb fia, eljegyezte szerémi *Odescalchi* Eugénia hercegnőt, szerémi *Odescalchi* Livió herceg cs. és kir. kamarás és zeykfalvi *Zeyk* Ilona bárónő csillagkereszteshölgy leányát.

Wamoscher Ervin bajsai földbirtokos, zászlós a cs. és kir. 12. ulánusezredben, eljegyezte báró *Madarassy-Beck* Zsuzsanna Máriát.

Gerenday Béla, akadémiai szobrászművész, most ünnepelte cége fenállásának 70 éves évfordulóját.

Berg Tasziló báró, *Berg* Miksa báró nagybirtokos fia, atyjának röjtöki kastélyában jegyet váltott *Neufforge* Hedviggel, *Neufforge* Nándor és *Thyssen* Hedvig leányával.

Dőry Andor báró huszárfőhadnagy eljegyezte *Sennyei* Mária grófnőt.

*

Uj csillagkeresztes hölgyek. A királyné, mint a hivatalos lap közölte, uzoni *Béldi* Ferencné grófnének, született zabolai *Mikes* grófnének, von und zu Chudenitz *Czernin* Károlyné grófnének, szül. wehinitzi és tettai *Kinsky* grófnének, ciráki és dénesfalvi *Cziráký* Józsefné grófnének, szül. csik-szentkirályi és krasznahorkai *Andrássy* grófnének, gudenusi *Gordíán* bárónének, született *Lobkowitz* hercegnének, horgosi *Kárárszné*, született miklósvári *Miklós* Jolán urnének, zur *Lippe-Weissenfeld* Alfrédné grófnének, született *Goess* grófnének, *Ottensfels*, illetőleg *Gschwind* Ferencné bárónének, született *bellerochei Diesbach* grófnének, salandrai *Revertera* Péterné grófnének, született *Schwarzenberg* hercegnének és végül *Seilern und Aspang* Józsefné grófnének, született bukowai *Lazansky* grófnének a csillagkereszt-rendet adományozta.

*

*Esterházy Mór*ic gróf vőlegény. *Esterházy* Mór gróf volt miniszterelnök, jelenleg tárcanélküli miniszter, aki ideiglenesen a kultuszminisztériumot vezeti, *Esterházy* Miklós Mór gróf, a csákvári és gesztési hitbizomány birtokosának és *Schwarzenberg* Franciska hercegnének fia eljegyezte *Károlyi* Margit grófnőt, *Károlyi* Gyula gróf, volt aradi főispán és felesége, *Károlyi* Melinda grófnő leányát. A vőlegény harminchét, a menyasszony huszonkét éves.

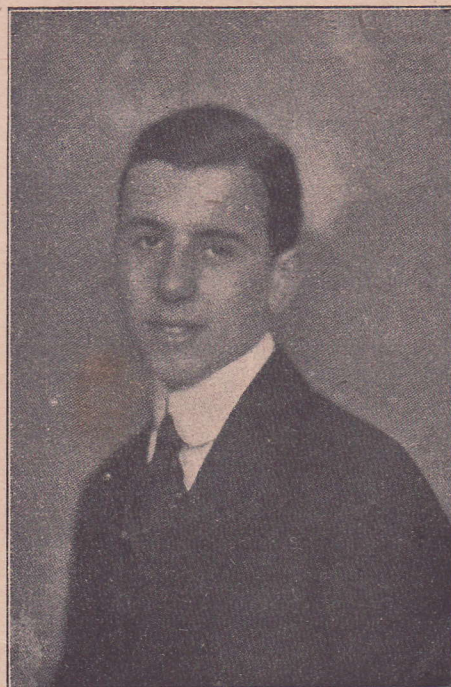
*

Charlotte kisasszony. Emlékeznék, kérem, Letorières vikomtra, a Bayard és Dumanoir urak pajkos gyermekére, akit eleven ördögnek is hívtak később, amikor muzsikát irt a csinytevéseire néhai való jó Konti József? A vikomt egy aranyhaju szőke leány volt a Nemzeti

színpadán, aki elbájolta a közönséget tetszetős nadrágszerepében. Ez nem tegnap volt, de a múlt pénteken egy aranyhaju asszony diadalt ült az igaz művészetért rajongó szíveken, mint *Charlotte kisasszony*, a *Lengyel* Menyhért új színművében. Az aranyhaju asszony — jól sejtik — ugyanaz, aki az aranyhaju leány volt: *Márkus* Emma, a legnagyobb magyar színművésznő. A két szerep között egy gyönyörű művészi pályafutás. Ami ott ígéret volt és báj, az ma a tökéletesség többé nem fokozható mértéke. Vajjon tökéletes-e a darab, melynek hősnőjéről ezt írjuk? Az első fölvonás után lázas, lüktető drámát sejtettünk az empire üde kerete mögött, ám a városvégi házban egy kis csalódás ért bennünket. Minden olyan simán, olyan karikacsapás-szerűen ment a francia leány lakásán, hogy jóformán előre tudtunk minden jelenetet és megjövendöltük a golyót is, mely pontot tett a dráma végére. E golyó nélkül vértelen drámának mondhatnók a *Charlotte kisasszonyt*, de *Márkus* Emma meghal benne és ezzel sokat kiengesztel. *Beregi* nem hal meg, kár is volna érte, mert igenderék tarsolyos inzulgens és igen szépen és okosan beszél. *Aghy* Böske egy szép, fiatal leányt játszott, ami nem nagy megerőltetésébe került. A többi szereplő is jó volt és a siker teljes, amint az mostanában már szokásos. (k. v.)

*

Magyar nők klubja. A főváros művelt társadalmához tartozó hölgyek hétfő délután *Apponyi* Albertné grófné elnöklésével a Bristol-szálló termében látogatott gyűlést tartottak, amelyen megalapították a magyar nők klubját, amely arra lesz hivatva, hogy a művelt nőket a társadalmi fejlődés és nemzeti haladás által követelt újabb női kötelességekre előkészítse. A klub kirekeszt köréből minden politizálást és tartózkodik minden olyan cselekedettől, amelynek tüntetés jellege lehet. A klub működését száz taggal megkezdte. A közgyűlés az igazgatóságba *Apponyi* Albertné grófnét, *Ibrányi* Aliszt, *Károlyi* Mihályné grófnét, *Pappenheim* Szigfridné grófnét és özvegy *Percelné-Kozma* Flórárt választotta meg, egyben megalakította a tisztkart és a választmányt is.

Gerenday Antal.

Estély Grün Jánoséknál. Hátsó sor balról jobbra: Papp Eszter, báró Splényi Adrienne, Pap Mancsi, Horváth Lilly, Szalay Ilus, Grün Margit, Hornyánszky Lolly, Weissenbacher Mady. Az első sorban: Dasoczky Aly, Marich Dóra, Lenz Hilda, Grün Juci, Szebeny Mila, Papp Jolán.

Hám Gyula felvétele.

Estély. Kitűnően sikerült estély volt a minap Grün János államtitkár és felesége házában. Ott voltak aszszonyok: *Pap Elekné, Papp Árpádné, Dusoczky Károlyné, Hornyánszky Viktorné, Weissenbacher Aladárné és Marich ezredesné.* Leányok: *Papp Eszter, báró Splényi Adrienne, Pap Mancsi, Horváth Lilly, Szalay Ilus, Grün Margit, Hornyánszky Lolly, Weissenbacher Mady, Dasoczky Aly, Marich Dóra, Lenz Hilda, Grün Juci, Szebeny Mila és Papp Jolán.*

*

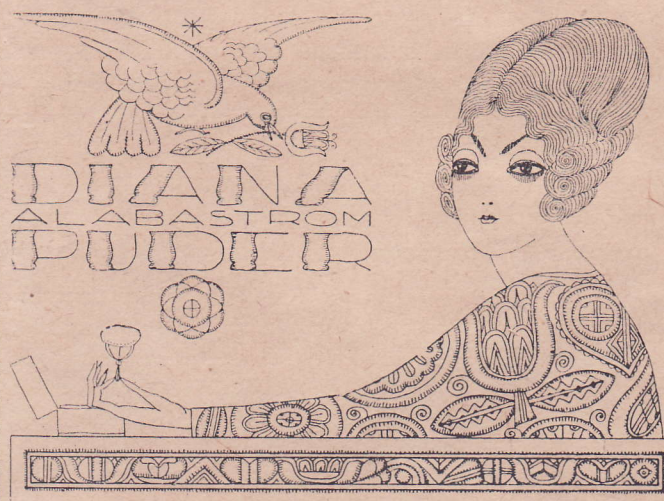
Esküvő. Dobránszky Béla e hó 18-án vezette oltárhoz németujfalusi Simonfy Lolát Debrecenben. Az egyházi szertartást Jánosy Zoltán lelkész, országgyűlési képviselő végezte. Tanúk voltak: *Éber Antal és Balás József.* Az esküvőt követő ebédnél rajtuk kívül résztvettek: *Dobránszky Péterné, Éber Antalné, Jankovich tábornokné, Simonfy Emil, Balás Józsefné, Mikecz Károly és felesége, Bay Ilona és Béli László.*

*

Halálkozás. szitányi Sztányi Ödön dr. miniszteri tanácsos, a Hazai bank részvénytársaság vezérigazgatója idült szívbaj következtében a minap hirtelen meghalt. Az elhunyt elismert tekintély volt pénzügyi köreinkben és társadalmilag is előkelő helyet foglalt el. Hatvanhárom évet élt. Pályáját mint köztisztviselő kezdte meg. Szolgált a bíróságnál, a jogügyi igazgatóságnál, majd a pénzügyminiszteriumban, honnan a kilencvenes évek

elején mint miniszteri tanácsos lépett át a gyakorlati közgazdasági életbe. A Pesti Hazai Első Takarékpénztár-egyesület igazgatóságából delegálták 1894-ben a Hazai bank részvénytársaság igazgatóságába. 1895 január 1-én lett ennek az intézetnek vezérigazgatója. Programszerűen helyezte ő a bankot a folyó banküzlet kultiválása mellett a magyar iparfejlesztés és a vasutépítés szolgálatába és e működésének kapcsán igazgatósági elnöke volt több kiváló nagy iparvállalatnak. A hadikölcsönökben való nagyszerű közreműködéseért a király a Ferenc József-rend középkeresztjével a csillaggal tüntette ki. Temetése február 25-én, hétfőn délután fél-négykor volt a Hazai bank székházából nagy részvétel mellett.

Ebecki Blaskovich Elemér nógrádmegyei földbirtokos a napokban ötvenhárom éves korában meghalt Budapesten. Unokaöccse volt Blaskovich Ernőnek, a világhírű Kincsem néhai tulajdonosának és fia az 1895-ben elhunyt Blaskovich Miklós nagybirtokosnak, aki 48-ban mint honvéd küzdött a szabadságharcban. Az elhunyt a háboru elején mint huszárhadnagy bevonult ezredéhez, helyi szolgálatra osztották be s nemsokára főhadnaggyá léptették elő.

A BÉKE GALAMBJA
sem hozhat jobb pudert,
mint a

DIANA PUDER

Főelárusítóhely: Diana Kereskedelmi R.=T.
Budapest, V., Nádor-utca 6.

**Platina-, arany-, ezüst-,
brilliáns-ékszerek,
órák, evőeszközök,**

ötvösművek, ezüst használati és disztárgyakban dúsan felszerelt raktáram, úgy a helybeli, mint a vidéki t. vevőközönség szíves figyelmébe ajánlom. Kiváló tisztelettel

Sarga János cs. k. udvari szállító, ékszerész
Budapest, IV., Kigyó-tér 5. sz.
Cégtulajdonos: **Özv. Sarga Jánosné.**

Kuzmanek altábornagy Przemysl védője,
ki most tért vissza orosz hadifogságból.

ÉS MENNEK AZ ÉVEK...

És jönnek az évek... és mennek az évek,
a szív belefárad, a szem beleréved:
a partot keresve, a partot.

Hol láncra kötözve a megkopott csónak
a földre borulva örülni a jónak,
mert Isten: kezdedbe te tartod.

Csak menni a szélbe és menni a napba,
és kezdeni ebbe, és kezdeni abba
és mindent, ó, mindent megunni...

S ha este van s messzire zúg el a csend,
gondolni a nőre, ki messzire ment —
S nem tudni az éjben alunni.

Akarni a jót és a rosszba botolni,
szabad szelek szárnyán, mint rab, robotolni,
a fények előtt ki-kitérni;

és jön, jön az év és mulik az év
és tűnik az élet és mulik a hév
és nem lehet semmit elérni.

Papirra borulva, a kin szövetén
majd későn, az aggkornak eljövetén,
majd akkor magamba, setéten,

hogyan foglak keresni te perc, te tűnő!
És téged, te angyali termetű nő!
S a szellőt a távoli réten...

S meglelni majd nem lehet semmit se már.
Csak nézni, hogy fölfele száll a madár
S megnyitja az útam az égig;

lehunyini a két szemet hangtalanul.
S mint jöttem, elmenni oly rangtalanul —
a csillagok utjain végig...

SOMLYÓ ZOLTÁN.

A Sári táncba megy.

Irta Somlay Károly.

— Hm! A Sajó vizét is csak az a Nap süti,
amelyik a Duna hullámain aranyozza...

Ezzel a filozófias tétellel oltotta be magát Kocka
ur, amikor a fővárosból egy palóc-faluba nevezték ki
albírónak. Bezzeg, az új állomáshely hamarosan kilen-
dítette derűs bölcséletéből.

Az uri családoknál be kellvén mutatkoznia, a látó-
gatásokat hát a főnökénél kezdte. A járásbíróné, —
mint született bárónő, — meglehetősen arisztokrata tar-
tózkodással fogadta. A cs. és kir. kamarás főszolga-
bíró elegáns hanyagsággal »kedves Kvadrát« néven
szólította és a lovairól beszélt neki. Az orvos egy hipok-
konder aggregény. A tiszteletes a kenetes falusi papok
tipusa; a tiszteletesné olyan, mint a hegyi patak:
tisztá, de szintelen. A gyógyszerész gyűlöli a nőtlen
férfit, mert félti a fiatal nejét. A két ügyvédet ugyan
kedélyes zsentlméneknek találta, ámde az Igazság nem
szereti, ha a bíró és az ügyvéd a társadalmi téren
együtt vannak.

A fashionable társaság ez a hét család volt;
Kocka ur tehát, — mint a dolgokat mindenféle táv-
latokból élesen látó ember, — rögtön megállapította,
hogy ebben a miljöben őneki alig lesz otthona.

Egyik este a lakása felé tartott. Az utcán a mező-
szerről jődögélő parasztok csoszogtak, hajadonfővel
voltak és a hosszú ősz hajuk között ázsiai varkocsok
fityegtek; a fiatalokon lobogós ujjú ing, a fejükön pe-
dig gémtollas kalap volt. Az időjárásról tanakodtak. A
házikók ereszei alól konyhafüst és ételszag hömpöly-
gött. Az apró ablakokban bátoratlan fények pislogtak.
A falu közepén egy keskeny fahidon leányok kuncogtak.

Hát mindenfelé mozog az élet, csak az albiró jár
csukott ajakkal, egyedül. Bágyadt reménytelenség ne-
hezedett a szívére. Zavartnak, bódultnak érezte a fejét
és maga sem volt tisztában a lelki diszpozícióival. A
maszatos kis kávéházból zene verődött az utcára és ő,
— mintha delejes áram futkosna az idegein, — tánc-
lépésekkel sietett a cincogó muzsika felé. Fantomok
taszigálták oda.

— Füttyölök a konzekvenciákra, — dörmögte da-
cos lázadással és bement a kávéházba.

Az alacsony szobában csorba márványasztalok,
egy ócska billiárd, homályos tükrök és néhány nád-
szék képezték az interieurt. A négy cigányon kívül egy
hervadt leány is lézengett ott és unalmában csipkét horgolt.

Az albiró egy üveg sört kért. A leány szolgált
föl és az italhoz két poharat vitt. Mászor megütközött
volna Kocka ur a szimpátia e tolakodásszerű alakján,
most jónéven vette. Mosolyogva kedveskedett:

— Foglaljon helyet az asztalomnál, kisasszony.
Beszéljessünk!

Éjfél tájban már pezsgőt ittak. A cigány színezte
a hangulatokat. A leány kissé spiccsé lett, dalolt;
aztán minden látszólagos ok nélkül az asztalra borult és
hajnalig zokogott.

A nap már olyan forrón pörkölt, hogy az ebek
lógó nyelvvel támoltyogtak a házak előtt, amikor Kocka
ur hazament a kávéházból. Atöltözött és kísértelt a mezőre.

Az árpák és a rozsok sárgultak; a tengericimer is
tele volt himporral. A kender és a len virágba zsen-
dült és az árokszélen fonnyadt pipacsok bólintgattak.

Kocka ur agyában az elmúlt éjszaka detailjai re-
szonáltak és idegesítő nyugtalanságában az utba eső
márvákát fejezgette le a botjával és nagyokat suhin-
tott a poros lapulevelekre.

Az energiáját ily módon lecsapolván, egy vad-almafa alá heveredett a réten és hanyattfejtében a lombok közül az eget nézte. Valami szokatlan színűnek és alakúnak látta most az óriás elipszist.

Az aszkétai elmerülésből a lokomotív fűtve zavarta ki. A vonat a közeli őrháznál állott meg. Amint a káprázó fényben ki lehetett venni, egy parasztnő szállott ki az egyik kupéból és a falunak tartott.

Kemény lépéseiből fiatal voltára lehetett következtetni. Vagy menyecske, vagy leány. De leány, mert földetlen a feje. Halványkék veddrádka és ezer korcra ráncolt kurta szoknya van a testén; a haja pedig pántlikás foncsikokban táncol a derekán. A karján füleskosarat cipel.

Mikor a fűzfák alá ér, a bársonycipellőket lehuzza és pillangós piros papucsokba dugja a lábait. Az albiró belevész a szenzáció nézésébe. Már hallja is a papucsok pattogását.

Vagy tíz lépésnyire ment el mellette a leány. Megszólítja:

— Nem nehéz a kosár, violám?

— Nem annak, aki bírja! Magának aligha nehéz nem lenne, — volt a negédes felelés.

— Könnyebb lenne, ha ketten vinnénk, galambom, — enyelgett az albiró és a leányhoz társult.

— Elviszem én magam is, ha már eddig egyedül bajoskodtam véle.

— Hová még?

— Csak az orrom után.

— Kinek a lánya vagy?

— Nap apám, Hód anyám, árva csillag a dajkám.

— Hát azt tudod-e, hogy én ki vagyok?

— Miér' ne tudnám? 'Sz a rigó az imént rikantotta, hogy huncut a bíró!

— Nocsak görbe eszed van, virágom!

— Holtig tanul az emberjánya.

— Beérték az Evetes alá. A kopár homokpupón valaha venyigék sorjáztak; most csak pár elkorcsult gyümölcsfa jelzi, hogy itt hajdan vidám daloktól volt hangos a berek.

Egy diófa alatt megállott a leány és csipkés kötényével izzadt homlokát törülgette.

A fiatalember koponyáját még fesztette a pezsgő és érzékes gondolatokat sugott a fülébe. Igézetes hódolással motyogta:

— Nem adnál egy csókot szivecském?

— Akár kettőt is; csak várja meg, amíg a bábsütő kisüti.

— Uccse, megcsókollak!

— Meg ám az ángyikáját.

Az albiró szivegyökerén lidérc-tűz vetett lángot. Elvesztette a jó-esztét; át akarta ölelni a karcsu derekat... De a leány hirtelen marokra kapta a chevalier de l'honneur-t és úgy a pázsitra pettyentette, mint a pillét, aztán mérgesen hadarta:

— Mit kapkod az én derekamhoz? — és elsietett.

— Megállj! Ezt megbánod! — dühösködött a fiatal ur és sziszegve tapogatta sajtó térdeit.

A smaragdszínű fű közül egy kis piros folt kandikált feléje.

— Hát nem itthagyta az egyik papucsát a hárpia? — kacagott és fölvette a kacér portékát.

A leány lábának a melege még bent párázott a pici papucsokban.

— Megtartom zálogba ezt az izét, — dűnnyögte és hazament.

A pillangós piros izét eltette a szekrényébe és azon töprengett, hogy voltaképp ki ez a fulánknyelvű, hirtelenkező teremtés?

Addig mászkált a faluban, amíg ki nem nyomozta, hogy a papucs a Bera Sárié. A boldogasszonyos kis faházuk a zsöllérsoron volt és szegények lehettek, mert a garados szalmatetőt csak az imádság tartotta a viskójukon.

Egy esti szürkületen megleste, amikor a leány a kutra ment.

— Megtaláltam a papucsodat, Sári. A sifonéromban van. Eljössz-e érte? — kérdezi tőle.

— Megy a záporos felhő.

— Hát ezentul csak egy papucsban fogsz járni?

— Eggyel is odaérek, ahová kettővel.

— Pedig a papucs olyan ám, mint a leány: akkor egész, ha párja van.

— Én miattam legkisebbet se busuljék az ur.

— Ugyan! Hát van már szeretőd?

— S mér' nem kérdi, hogy az élőfának van-e gyökere? Nna, a maga kiseszin se lehetne csikót venni!

— És csakugyan nem jössz el a papucsodért? Szegény kis papucs, bezzeg eped a párja után!

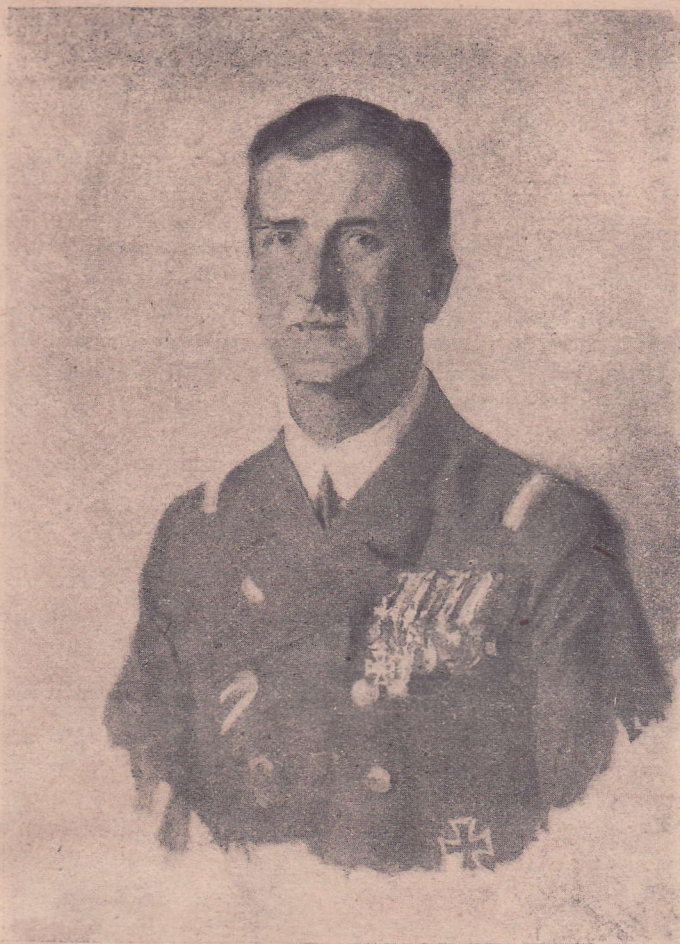
— Majd teszek róla, hogy az a kis árva ne soká szomorkodjék egymagában ott a sifonyban, — szólt és a kútgem sudarát a kankalékhoz akasztva, köszöntés nélkül távozott.

— A cirnos üsse meg!... Haragszik a Sári! — mosolygott a fiatalember és sokáig bámult a leány után.

Kemény Hanna és Melinda bárónők.

Kardos műterem felvétele.

nagybányai Horthy Miklós, a „Novara” volt parancsnoka.
Adams John Quincy festménye a Haditengerészeti Kiállításon.

A következő vasárnap reggelén későn ébredt fel az albiró. A parasztok már a szentegyházból is kijöttek, amikor félrehuzta a függönyt és kitérta a ablakot. A napsugaras utca tuloldalán egy csoport legény, leány és öreg pógár bámészkodott feléje és vinnyogva mutogattak az ablakára. Arra nem is gondolt, hogy ő a hecc központja; de a felső ablaktáblára tekintve, ijedten látta, hogy bizony ő rajta mulat a kompánia. A padláslyukból kenderfonalon egy papucs csüngött az ablak fölött.

— Ez a Sári munkája, — dörmögte és becsapta az ablakszárnyakat.

Délután találkozott a leánnyal. A korcsmában ilyenkor tánckaláka van; odatartott.

Megállította és ráírvallt:

— Agyoncsaplak, te kigyó!

Egy izom se moccant meg a Sári arcán. Mint a márványszobor, úgy állt a helyén. Egy percig farkaszemet néztek, aztán megcsendült a leány érces altangja:

— Sicc az utból! Engem most a Bedőék Pestája vár! — szólt és mint a páva, kevélyen, gőgösen ment a táncba.

Sietett. Egy legény várta...

HÁBORUS EST ITTHON.

Harsányi Kálmán honvédhadnagynak, vitéz kis öcsémnek.

*Mióta elmentél, nagy csend van itthon.
Üde kacaj nem veri fel a házat.
Kicsiny szobád árván, üresen hallgat,
Rajtunk meg bú ül s ájtatos alázat.*

*Gyenge hugaid némán félre ülnek,
Olvasgatnak az enyhe lámpa mellett.
Vagy ujjakon halvány gyöngy-sor csillan
És ostromolják éretted a mennyet.*

*A zongora szóltan gunnyaszt az árnyban.
Vörös gyertyái most sohasem égnék.
Nem hangzik fel mellette ajkaidról
A főrón zengő, drága harci ének.*

*A vén karosszék hívogat ölébe.
Benne merengek hősi költők álmán
S idézem százszor ékes, tünde arcod
Én kis öcsém, kis gyermek, drága Kálmán!*

*Ki tudja, hol jársz? Csillagos szemeddel
Hol kémleled a rémes éjszakákat.
Ki ad erőt, ha rettentő tusákon
Acél-karod már-már gyengére bágyad!*

*Már tél van... És a szél fel-felsikolt künn.
Vad viharszárnyon közeleg az éjfél.
Megborzadunk és félve összenézünk,
Arcunk fakó a döbbszent lámpafénynél.*

*Ilyenkor csendben felnyitom szobádat,
Emlékeidnek szentelt, néma rácsát
S bent a homályban ruhádra borulva
Titkon sirdogál bánatos anyácskád!*

HARSÁNYI LAJOS

Harsányi Kálmán 13. honvédhadnagy,
vitézségeért többször kiüntették.

CAPHOCAL a legiőbb
TAP-
SZER
kicsinek, nagynak, egészségesnek, betegnek.

Az aranyfog.

Irta Pásztor József.

Csomorkányék ballagnak egy hivogató kirakattal teli pesti utcán. Az apjuk, Csomorkány Péter, nem pislant sem jobbra, se balra, csak néz előre, peckes fejtartással, a tajtékipából a bodor, kék füstöt eregetve.

Az asszony már kapkodja a fejét ide-oda, a sok ragyogó, csillogó holmi felé. A pirosképű Juli lányszeme meg éppen hogy beleragad a kirakatokba.

Az asszony megbökte egy kirakat előtt Csomorkány gazdát.

— Apjuk, vögyön már Julikának valamit.

Juliska zavartan az apjára nézett, majd az anyja arcára simult a pillantása.

— Ugyan, édösanyám...

Az asszony tekintete a lánya felé sugárzott.

— Ugy-e, egy nyuffot, Julikám? Egy olyan selymes szőrű nyuffot, tengőri macska büriből, vagy miből.

Juliska révedezve nézett maga elé.

— Nem köll neköm nyuff, édösanyám.

Egy cipőüzlet kirakata elé értek. Az asszony bemutatott a kirakatba.

— Vagy tán egy pár olyan térgyig gombolós cipőt? Mindön kisasszon ilyet visel Pestön.

— Nem köll neköm asse...

Csomorkány gazda a pipa mellől a lányra pislantott.

— Ennye, de válogatós vagy!

Az asszony szeliden nézett a lányra.

— No mondd hát. Mit akarnál?

Juli az anyja felé pislantott, babrikált az ujjával a ruhája ráncai közt, aztán pirulva szólalt meg:

— Jaj, tudnám én!

— No, mongyad hát.

— Nem meröm!

— Ugyan te. Nem ősz mög apád.

Ezzel az ura felé fordult.

— Ugy-e apjuk?

Csomorkány gazda a lány felé fordította lassan a fejét.

— Tán emeletös házat akarsz, Pestön?

A lány száján hirtelen szaladt ki:

— Nem én.

Az anyja megbökte a könyökével.

— Mongyad hát.

A lány a füléig pirult. Nyelt egyet és úgy lökte ki.

— Aranfogat szeretnék. Kettőt.

Csomorkány gazda felrántotta a fejét.

— Ennye!

Az asszony rámeresztette szemét a lányra.

— Aranfogat?

Juliska most már egy kicsit dacosan, a szemét összehúzva felelt:

— Azt én!

Aztán a szájára mutatott:

— Ide elől, kettőt. Egyet alul, egyet fölül.

Csomorkány gazda kivette a pipát a szájából.

— Oszt minek neköd az aranfog?

Juliska loppal ránézett.

— Mer szép. Ha nevet az embör, kivillanik az aranfoga. Itt Pestön mindön valamirevaló asszonnak van.

Csomorkány Péter bólintott egyet.

báró Podmaniczky Károly.

Gaiduscek Erzsé felvétele.

— Hászen itten...

De a leány ránézett kutató pillantással.

Tuggyák itt!

— A bolongyát járni — folytatta Csomorkány — s az ég felé nézett.

A lány a fejét ide-oda billegtetve, elszontyolódó hangon felelte:

— Hát iszen, ha nem akarja, édösapám. Ha sömmit se akar neköm venni édösapám...

Csomorkány gazda haragosan ránézett.

— Azt nem mondtam! De apád, anyád mögvót aranfog nélkül is.

Az asszony kérő pillantással simogatta az ember arcát.

— Ha vágyik utána. Ne sajnálja tüle, Pétör.

Juliska pislogatva folytatta:

— Az aranfog: mégis aranfog. Otthon nincs sönkinek. Se Kelemen Örzsinek, se Pirók Sárinak. Neköm mög lönne.

— Jó, jó, — kezdte engedékenyebb hangon Csomorkány Péter — de lehet-e vele jól rágni?

Az asszony felelt rá:

— Mán hogyan lehetne!

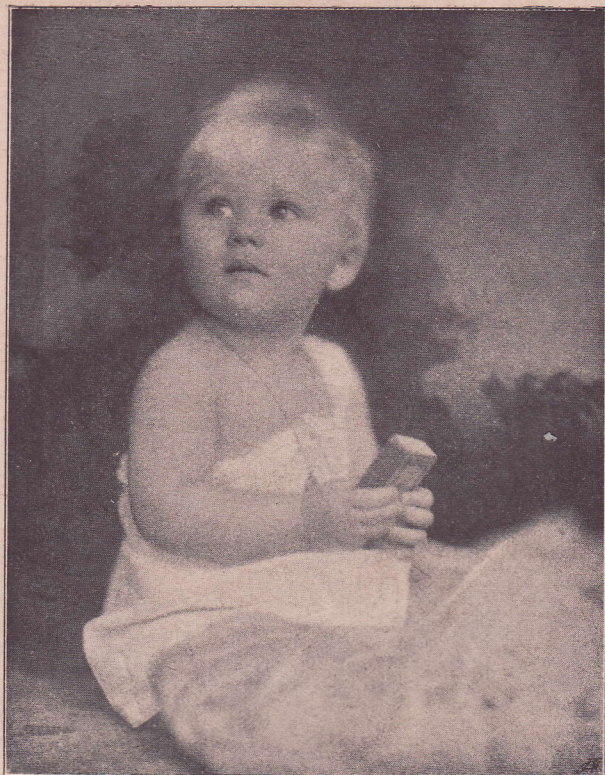
— Oszt hun csinájják?

— Hát a fogásznál — felelt hirtelen az asszony.

Ezzel hirtelen megállt.

— Ni itt is egy, ahun, abba a kis üvegkalickába vicsorognak a fogak.

Az Egyesült Budapesti Takarékpénztár 71. évi rendes közgyűlését folyó 1918. év március 2-án délután 4 órakor, központi osztályában (V. kerület, Dorottya-utca 4. szám, saját épületében) tartja, melyre a t. c. részvényesek az alapszabályok 12., 14. és 15. §-ai értelmében tisztelettel meghívotnak. Targysorozat: 1. Az igazgatóság és felügyelőbizottság jelentésének, valamint a múlt évi zárszámadásoknak előterjesztése, a mérleg megállapítása, a nyereség felosztása s az igazgatóság és a felügyelőbizottság részére a felmentvény megadása iránti határozathozatal. 2. Az alapszabályok 1., 26., 27., 51., 52., 156. és 158. §-ainak módosítása. 4. Tizenegy igazgatósági tag választása három évre. Budapest, 1918 február 14. — Az Egyesült Budapesti Fővárosi Takarékpénztár igazgatósága.

bárá Matyasovszky Tamás.

Gaiduschek Erzsi felvétele.

Csomorkány arrafelé bámult.

— Az ám. Hát így árújják ezt? No nem bánom, gyermek.

Rápillantott a bajusza közé mosolyogva a lányra.

— Estére már aranfoggal öszöl.

Juliska fölragyogó szemmel mondta:

— Majd irigylik otthon a lányok!

— Nohát indujjunk. Merre van az a fogász?

Az asszony örömmel mutogatta a bejáratot:

— Erre-e apjuk. Erre...

A fogorvosnál egy sort várakoztak, végre mind a hárman elibe kerültek. Csomorkány gazda tétovázva tippent-toppan a fogorvos előtt, aki kutató pillantással nézett végig rajtuk.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte.

— Hát izé — kezdte Csomorkány gazda s a lány felé bökött az ujjával. — Tögyön két aranfogat ennek a lánnak a szájába.

A fogorvos fáradt, futó pillantást vetett a lányra s igazgatni kezdte a műtőszéket.

— Ide, kérem. Tessék helyet foglalni.

Juliska ijedt pillantással nézett az anyjára.

— Jaj, édesanyám. Beletűjlek? Nem én!

Az asszony megszeppenve szólt:

— Ha a doktor ur mondja.

— Meg akarom vizsgálni a fogát.

Csomorkány gazda összehúzta a szemöldökét s rávillant tekintete a doktorra.

— Mit akar rajta vizsgálgatni? Nem csikó az én lányom!

A fogorvos türelmetlenül szólalt meg:

— Engedelmet kérek, azt csak meg kell állapítani, hogy mi a baja a fogának?

— Sose panaszkodott, — szólt az asszony.

— Ugy ropogtattya a mogyorót, mint a mokus, — mondta Csomorkány.

— A vasat is kettéharapi e, nemcsak a kolbászt.

A fogorvos szeme rájuk meredt.

— No, de hát akkor mit akarnak itt?

Az asszony folytatta zavartan:

— Hát ha mögkötötte magát, hogy két aranfogat akar.

— Öszt mög is fizettyük, — folytatta Csomorkány.

A fogorvos a lányhoz fordult.

— Mutassa kérem a fogát.

Juliska kinyitotta a száját. A fogorvos belenézett a szájába, aztán végigszaladozott a fogakon pici szárával, kopogtatta, piszkálgatta a lány fogát, aztán felpillantott s Csomorkányék felé fordította a fejét.

— Rég láttam ilyen ép fogakat.

— Nem tösz be neki aranfogat? — kérdezte az asszony.

— Csak nem rontom el a gyönyörű, ép fogát. Hanem talán gazduramnak?

Csomorkány elkomorodva nézett rá.

— Néköm? Néköm nem kotorász sönki fija a számba.

A fogorvos Csomorkányné felé fordult:

— Vagy talán az asszonyságnak?

— Jaj, Isten ments. Möglöszök én már így is. Ha rossz lössz a fogam, maj kihullik.

— Ugyvan, — bólintott Csomorkány gazda. — A férgös alma is le hull a fáru.

— Akkor nagyon sajnálom.

Csomorkány gazda tippent-toppan. Tétován körül nézett.

— Ennye. Nem akartunk pedig hijába alkalmatlankodni.

Megpillantott az üvegszekrényben egy hivalkodva ragyogó műfogsort, hirtelen földerült az arca.

— Mire mondaná ott azt a sor fogat?

A fogorvos szeme rámeredt Csomorkányra.

— Minek az kérem?

— Jölnöne otthon, napamaszonnak — felelte Csomorkány. Annak nincs már egy csöpp foga se.

Az asszony éledve, nekibátorodva folytatta.

— Ugy is akartunk neki vinni valamit Pestről.

Csomorkány gazda a szekrény felé mozdult s derűs arccal, öblös hangon kiáltotta:

— Mögvösszük neki azt a sor fogat! De tögyön a közepibe egy aranyat, doktor ur. Hagy örüjjon az öregasszon neki.

A Magyar Vasúti Forgalmi r.-i. igazgatósága megállapította az 1917. évi mérleget. A mérleg szerinti *tiszta nyereség*, a vasúti kocsikra leirt 448.318.50 K (a múlt évben 400.447.76 K) levonása után 2.058.247.52 K, az előző évi 1.915.966.88 K-val szemben. Az igazgatóság a folyó évi március hó 16-ára egybehivandó XXII. rendes közgyűlésnek javasolni fogja, hogy a tiszta nyereségből, a tartalékalapnak alapszabályszerű javadalmazása, továbbá az adótartaléknak 200.000 K és a nyugdíjalapnak 25.000 K-val való dotálása után *osztalékképpen részvényenként 12%, — 24 K —* (a múlt évben 11%) *fizetessék ki és a fennmaradó 407.247.26 K új számlára vitessék át.*

Brachfeld J.

**Ő csász. és apost. kir. felsége
kamarai szállítója.**

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint.

Női és férfi kész felöltők.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Különlegessége: Táborig selyemingek.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

Olvasóinkhoz. A Társaság egyes számának árát f. évi március 1-től 80 fillerről 1 koronára emeljük föl. Nem szívesen tesszük ezt, de kénytelenek vagyunk vele, mert a lap előállításai költsége ujabban ismét tetemesen megrágt. A Társaság előfizetési ára marad a régi s már ezért is ajánlatos, hogy mindazok, akik a lapot eddig egyes számonként vásárolták, az új negyedév kezdésével előfizetőink sorába lépjenek. A Társaság előfizetési ára negyedévre 10 kor.

— **Lacy** (Budapest) A versek még nem váltak be, de azért mindegyikben van valami biztató. A verselés elég könnyed, csak a mondanivalója jelentéktelen még — és nem új. Dolgozzék egy ideig az íróasztalának, de azután majd keressen föl bennünket újra, szívesen látjuk. — **Saucy Girl.** Nem kapott helyet. — **Iris.** Nem vált be. — **Bánatos asszony.** Furcsának találjuk, hogy ön valakinek az arcképét óhajtja közölni A Társaságban, de nem mondja meg, hogy az illető kicsoda. Elvégre talán ön sem találja részünkről szerénytelen kívánságnak, ha tudni óhajtjuk, kiről van szó. — **Monoplán.** Ilyen személyes vonatkozású verset nem közölhetünk. A mese helyett is inkább valami mást küldjön. — **Cs. T.** Uglátszik, eltévesztette a címet. Házasságkötéssel nem foglalkozunk. — **V. V. (Dunapentele).** 1. Nem illik. 2. Az urat szokás a hölgynek bemutatni. 3. Ezt a kérdést eltettük legközelebb meginduló szépségápolási rovatunk részére, ott fogunk rá felelni. — **Édes. (Körmöcbánya).** Körmöcön eddig aranyat vertek, de a kedves mamájának ajánljuk, hogy kezdjen új szokást: verje meg egy kicsit a leányát! Hogy szabad egy uri kisasszonykának ilyen verset írni? És még ha jó lenne, csakhogy rossz. De milyen rossz! **H. R. Szabadka.** Vidéki városokban hamar terem a pletyka s azért okosabb kitérni előle. Ez nem azt jelenti, hogy kerülje a családot, amely Önt szívesen fogadta, csak azt, vigyázzon rá, hogy sem az Ön viselkedéséből, sem gyakori együttlétükből senki gyanút ne kovácsolhasson az urasszony ellen, ha pedig a pletyka máris megvan, akkor maguk döntsék el, mit csináljanak. Ha félnek a szálló hírektől, szaksák meg egyidőre az összeköttetést, de ha nem, akkor ne zavartassák barátságukat, hanem fölényesen nevéssenek a rosszakarók arcába. — **Gavallér.** Igaza van, a pesti urak nem nézik, hanem megnézik a hölgyeket, utcán, vendéglőben és mindenütt. Ez ellen a kellemtelen és kínos szemtelenség ellen nincs védekezés, mert minél erélyesebben utasítaná vissza, annál rosszabb lenne a hölgyre nézve. Ezt el kell tűrni Budapesten, ahol rengeteg zsakettes álur és szmokingos parvenü szaladgál, mint ahogy nincs védekezés a légy vagy a szunyog ellen. Ön nem fogja illemlre tanítani ennek a nagy városnak urait. — **Kiváncsi.** Mint már mondtuk, válpörökben nem adunk felvilágosítást. Mivel azonban ez már befejezett ügy, annyit elárulhatunk, hogy a gróf jóhiszeműségét a válpör teljesen igazolta, mivel előző házasságát a másodiknak megköltése előtt megszüntnek nyilvánították. A második házasságot hűtlen elhagyás címén bontották fel s a felekkölcsönös megegyezéssel, min-

den harag nélkül váltak szét. Többet igazán nem mondhatunk. — **H. D. (Marosvásárhely).** Vegyen zsakettet. Szmokinghoz valóban nem lehet szürke, pettyes nyakkendőt kötni. Első vizitre pedig egyáltalán nem szokás szmokingot öltöni. — **S. O. zászlós (Budapest).** Kérését sajnálattunkra nem teljesíthetjük, mivel a mai időkben e Szanin kultúra iránti minden tiszteletünk mellett sem küldhetünk szét Szanin-szövegű reklámképeket. — **P. S. grófnő.** A verseknek sorát ejtjük. — **Birike (Cegléd).** Az az önkéntes, aki a maga zsebkendőjét ellopta, bizonyára nagyon fiatal. Ez esetben ne is kérje vissza tőle, mert lehet, hogy szüksége van még rá. — **M. F. (Veszprém).** Ezek a versek bizony nem váltak be. Másutt

megjelent verseket egyébként sem közölhetünk. — **Piknik.** Bizony sajnos, hogy ebben a nagy városban alig akad valamennyire is alkalmas terem a kisebb társasági összejövetelekre. Békében a társaság nem nagyon érezte a hiányt, mert az Országos Kaszinó sárga terme és céh-terme a legkedveltebb helyiség volt, a Nemzeti Kaszinó liba-terme mellett. Most azonban az ifjuság a háborus szigor folytán kiszorult. No, de sebj, fiatal nagysám, reméljük, hogy a jövő farsang már a béke farsangja lesz s a sárga teremben újra fölzendülhet a Béla hegedűje. Abban azonban igaza van, hogy a békében ezt a kérdést is meg kell oldani. Valóban ezt is — de sajnos, sok mást is — ami sokkal fontosabb s azt hisszük előbb azokon próbálnak segíteni és nem a „tizenhatéves busuló kislány“ táncteremgondján. — **A. Z. (Orosháza).** Vértkiváló sértése két fricska? Velünk ugyan még nem történt meg, de azt hisszük, igen. Mindenesetre hidegvért kíván, hogy valaki egymásután kettőt is eltűrjön. — **T. V. Szekszárd.** 1. Nem szokás. 2. Tényleg nem illik egy fiatal barátjára, aki egy már nem egészen ifjú hölgyvel sétál, így ráköszönni: Szervusz öreg, mert a hölgy esetleg úgy értheti: Szervusz! — öreg. 3. Sorsjegyűgyekben nem adhatunk felvilágosítást. — **Árvácska. Kanizsa.** A gróf ur bizonyára csak örülni fog, sokkal finomabb és melegebb szívű uriember ő, semhogy egy kislány hálájának ilyen kedves megnyilatkozásának ne örüljön. — **M. B. hadnagy.** Uriember mindig megtalálja a formáját annak, hogy egy hölgyhöz milyen formában lehet közeledni. Egész Budapesten csak akad egy ismerőse, aki bemutatja Önt, teljességgel értjük — Istenem! az Ön korában — hogy rajong a fürtös barna hajakért, fehér arcokért és a barna szemekért, helyesebbnek tartanók azonban, ha mi helyettünk az illetőnek magának mondaná ezt meg, mert mi igazán nem tudjuk Önt megvigasztalni. Gerbeaud-t ismeretlenül küldeni nem szokás. Ha már ismeri, akkor attól függ, hogy az illető kisasszony hogy ítéli meg a dolgokat. Esetleg, hogy a kedves mamája hogy ítéli meg a dolgokat. — **Liza. Komárom.** Hogy melyik katona fessebb, a lovas-tüzér, vagy a huszár, annak eldöntésére nem vállalkozhatunk. Kinek a pap, kinek a papné. — **F. F. Budapest.** Eljegyzésekről a Társaság-rovatban adunk hírt és az ilyen kérdéseket, mint az Öné, figyelmen kívül kell hagynunk.

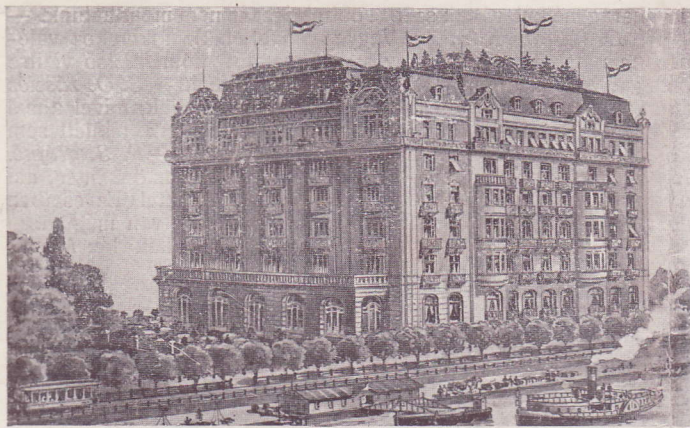

Wiesenthal Elza.

d'Orá műterem felvétele.

nek mondaná ezt meg, mert mi igazán nem tudjuk Önt megvigasztalni. Gerbeaud-t ismeretlenül küldeni nem szokás. Ha már ismeri, akkor attól függ, hogy az illető kisasszony hogy ítéli meg a dolgokat. Esetleg, hogy a kedves mamája hogy ítéli meg a dolgokat. — **Liza. Komárom.** Hogy melyik katona fessebb, a lovas-tüzér, vagy a huszár, annak eldöntésére nem vállalkozhatunk. Kinek a pap, kinek a papné. — **F. F. Budapest.** Eljegyzésekről a Társaság-rovatban adunk hírt és az ilyen kérdéseket, mint az Öné, figyelmen kívül kell hagynunk.

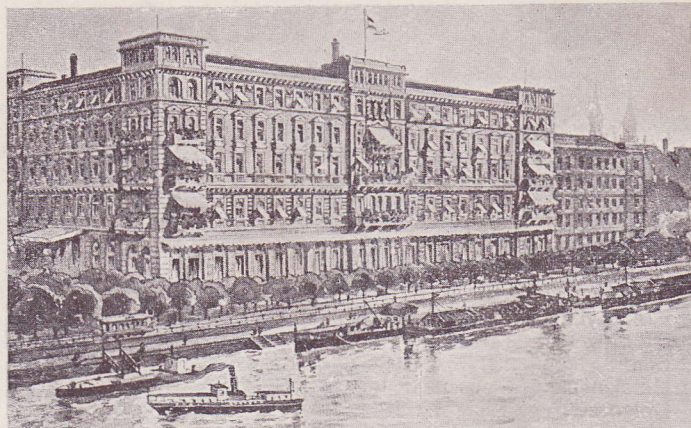
Felelős szerkesztő és laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.
Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—C5.

Dunapalota szálloda Budapest

(Ezelőtt Ritz)

// Étterem. Bar. 5 órai tea //

Hungária Nagyszálló

Elsőrangú ház Budapesten

// Étterme az uri világ találkozója //

A Vígyszínház nagysikerű
műsordarabja a

ROMÁNC

Sheldon színjátéka, megjelent a Fővárosi Színházak Műsorában. Ára 1 korona 60 fillér.

Megrendelhető „A Társaság” kiadóhivatalánál Budapest, IV. ker., Reáltanoda-utca 18. szám.
Postaköltségre külön 45 fillér küldendő.

DRASCHE-LÁZÁR ALFRÉD regényei:

TÜZPRÓBA

3. Kiadás. * Ára 8 kor.

ENYÉM VAGY!

2. Kiadás. * Ára 6 kor.

Megrendelhetők „A Társaság” kiadóhivatalánál Budapest, IV., Reáltanoda-utca 18. Postaköltségre külön 65 fill. küldendő.

PORCELLÁN MUZSIKA

a címe SZINI GYULA legújabb regényének.

Ára 6 korona.

Megrendelhető „A Társaság” kiadóhivatalánál Budapest, IV., Reáltanoda-utca 18. Postaköltségre külön 65 fillér küldendő.

Egy gyönyörű szép, szomorú szerelem története van megírva
HAVAS ALISZ regényében, melynek címe:

SZENT BORBÁLA KÉPE.

Ára 6 korona.

Megrendelhető „A Társaság” kiadóhivatalánál Budapest, IV., Reáltanoda-utca 18. Postaköltségre külön 65 fillér küldendő.

T. c.

Ezennel meghívjuk az **Intim Kabaréba**. (Teréz-körút 46.) Nem fogja megbánni, ha eleget tesz meghívásunknak, mert egy művészi, élvezetteljes est emlékével fog hazatérni.

Az **Intim Kabaré** új kezekbe került s az új vezetőség nagyszabású programot valósít meg.

Az új műsornak óriás sikere van.

A népszerű, kiváló **Szirmai Imre** Napoleonja az egyik sláger, Szini Gyula

„A császár . . . !”

című darabjában. Meg kell néznie mindenkinek, mily frapáns hatással idézi fel egyikét azoknak a kalandoknak, amik a nagy császár alakját legendaként övezik. A touloni leány a hősnője „A császár”-nak és Molnár Aranka adja remekül.

Nagyon tetszik még „Kvitt”, **Fantasza Lidi**, **Tüzoltó**, **Záróra után** vidám darabok és a kitűnő szőlők, melyeket **Szeless Elza**, **Fenyő Irma**, **Mészáros Aranka**, **Abonyi, Gabányi, Losonczy, Simay, Virág** adnak elő zajos sikerrel.

Az „**Intim**” jelző ne tévesszen meg senkit, intímek vagyunk, vagyis bizalmasak és közlékenyek, a nagyképűség és hamis páthosz száműzve vannak, úgy, hogy előadásainkat végig nézheti az uri leány is. Tul vagyunk már azon a fel-fogáson, hogy a kabaré a pikantéria, a frivolitás hajléka. Szépet, becsületeset, jót és művészt kell nyújtunk! **Ez a mi törekvésünk!**

Ismételve kérjük, csak egyszer látogasson el hozzánk s biztos, hogy a **havonként változó műsorunkat** meg fogja nézni.

Az **Intim Kabaré** jegyei a kabaré pénztáránál, **Telefon 65—54** és a jegyelárusító helyeken kaphatók.

Kiváló tisztelettel

az **INTIM KABARÉ** igazgatósága
VI., Teréz-körút 46.

POLITIKA

címmel havi folyóirat indult meg november havában

Főszerkesztő:

ZLINSZKY ISTVÁN.

Felelős szerkesztő:

DOBAY ISTVÁN dr.

Nagyérdekességű politikai, szociológiai és nemzetgazdasági közlemények. Hazai és külföldi munkatársai a közélet kitűnősei. Előfizetési díjak: Egész évre 24 kor., félévre 12 kor., egyes szám ára 2 kor., bővített szám ára 3 kor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: **IV., Reáltanoda-utca 18.**

Telefon: József 25—11.